

kumbed kautud on. nenda kui seal sest
 hirmsast maia isfandast olli kuulda. Dr-
 jadel on niud ommeti räkimatta teine
 põlli; ja olgo ka, et wallitsus neil wah-
 hel ränk on, segipärrast sawad ikka in-
 nimesseks arwatud, ja sel wiisil petud.
 Leiawad selge üllekohto wasto kohto wan-
 nematte käest digust ning warjo. Eks sed-
 dagi peaks jubba meie ristiusko meie melest
 armsaks ja kalliks meile teggema? — Teine
 maenitsus, mis sesamma luggeminne pak-
 kub, on jälle se. et keik nored rahwas en-
 nestele õppetuseks wõttaksid sest poiaist,
 kes omma emma au eest wõitles surmani
 keige hirmsama ihho wallo al; olgo kül, et
 temma, omma usko polest, usna pimme-
 dusse ellas. Kuidas siis meie nore rah-
 waga luggu on? Eks nemmad ei olle om-
 mast ristiuskust jubba lapsesf sadik õppinud:

Sinna pead omma isä ja omma emma
 auustama! Nagga Jummal parrago, neid
 ei olle ei ammogi mitte keik nore rahwa hul-
 gast, kes seddasamma Jummal kõwwa
 käsko truieste meles peawad, egga omma
 lihase wannematte waeto rõmoga raitwad.
 Oh kui paljo neid ikka weel on, kes sest
 ühtegi ei holi, kui teised nende wannemaid
 naerwad ja teotawad! Egga sedda ei olle
 ka mitte kuulmata asji, et üks ehk teine
 omma nõdraks lainud isä sdimas, ehk
 omma emma wasto kät üllestõstas. Kas
 kül nisugguste, kui wannaks ja halliks
 on sanud, parremat on lota omma laste
 käest?